

Отже, для подальшого функціонування ДБР, питання яке потребує уваги на законодавчому рівні, є чітке розмежування повноважень Державне бюро розслідувань та Національного антикорупційного бюро щодо протидії корупції.

Список використаної літератури

1. Про Державне бюро розслідувань: Закон України від 12.11.2015 // Відомості Верховної Ради України. – 2016. – № 6. – Ст. 55.
2. Кримінальний процесуальний кодекс України [Електронний ресурс]: Закон України від 13.04.2001, із змін., внес. згідно із законами України: за станом на 05.01.2017. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>. – Назва з екрану.
3. Максимов С. Набір в агенти ДБР (державне бюро розслідувань) [Електронний ресурс] / С. Максимов // Газета «Прав-Да!» – 2016. – 4 листопада. – Режим доступу: <http://prav-da.com.ua/blog/6/post/3101>. – Назва з екрану.
4. Цюприк І. В. Перспективи функціонування державного бюро розслідувань як суб'єкта боротьби з організованою злочинністю [Текст] / І. В. Цюприк // Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ. – 2016. – № 2 (99). – С. 177-186.

Ю. І. Виноградова

студ. V курсу

спеціальність «Правознавство»

Науковий керівник: ст. викл. О. В. Нарожна

ДЕЯКІ ПИТАННЯ РОЗСЛІДУВАННЯ ТОРГІВЛІ ЛЮДЬМИ: МІЖНАРОДНИЙ АСПЕКТ

Проблема торгівлі людьми супроводжує людство протягом історії його існування і давно визнана міжнародною спільнотою одним з найсерйозніших злочинів проти особи. Незважаючи на те, що боротьба з цим явищем ведеться різноманітними засобами, торгівля людьми є досі актуальним явищем і потребує вирішення.

Торгівля людьми означає здійснювані з метою експлуатації вербування, перевезення, передачу, приховування або одержання людей шляхом загрози силою або її застосування або інших форм примусу, викрадення, шахрайства, обману, зловживання владою або уразливістю положення, або шляхом підкупу [1, ст. 3].

Відповідно до чинних міжнародних нормативно-правових актів, заборона торгівлі людьми передбачена в Загальній декларація прав людини 1948 р., Міжнародному пакті про громадянські і політичні права 1966 р., Європейській конвенції про захист прав і осно-

вних свобод людини 1950 р., Конвенції про рабство 1926 р., Протокол про попередження та припинення торгівлі людьми, особливо жінками та дітьми, і покарання за неї, який доповнює Конвенцію ООН проти транснаціональної організованої злочинності 2000 р. та багатьох інших.

У вказаних міжнародних актах чітко вказані норми, які передбачають гарантування свободи та недоторканності людини. Наприклад, згідно Загальної декларації прав людини, до невід'ємних прав і свобод особистості відносяться: право на життя, свободу і особисту недоторканність (ст. 3), свобода від рабства «ніхто не повинен міститися в рабстві або підневільному стані, рабство і работоргівля забороняються у всіх видах» (ст. 4) [2]. Такі ж положення можна знайти й у Міжнародному пакті про громадянські і політичні права 1966 р.

На нашу думку, найголовнішим міжнародним документом в галузі регулювання відносин, пов'язаних з торгівлею людьми, є Протокол про попередження та припинення торгівлі людьми, особливо жінками та дітьми, і покарання за неї, який був прийнятий у 2000 р. Він є комплексним документом, який встановлює не тільки відповідальність за вчинення даного злочину, а й низку заходів, до яких мають вдаватися держави-учасниці при вирішенні питань, пов'язаних з торгівлею людьми. До таких заходів відносяться, наприклад: захист жертв торгівлі людьми, репатріація жертв торгівлі людьми, попередження торгівлі людьми [1, ст. 6, 8, 9].

Міжнародні акти, що діють у сфері торгівлі людьми і вказують на те, що цей злочин є злочином проти людини, тобто найтяжчим у ієрархії вчинюваних злочинів, зазначають, що за вчинення такого виду злочину настає відповідальність. Але, в такому випадку, мова йде не про кримінально-правову відповідальність, а про міжнародно-правову.

Злочини за загальним міжнародним правом – злочини, за вчинення яких встановлена особиста відповідальність на основі міжнародного права, незалежно від того, чи є такі дії незаконними в державі, в якій вони були скоєні [4].

Міжнародні злочини відносяться до найтяжчих міжнародно-правових діянь, які посягають на основи існування держав і народів, які підривають основні принципи міжнародного права, що загрожують міжнародному миру і безпеці людства. До таких злочинів відносяться вбивства, знищення, торгівля людьми, в тому числі і работоргівля, катування, згвалтування, насильницьке зникнення людей.

Міжнародним органом, який створено для вирішення такого виду справ, є Міжнародний кримінальний суд, який є першим і постійним міжнародним органом кримінальної юстиції, до компетенції якого входить переслідування осіб, відповідальних за геноцид, військові злочини і злочини проти людини.

Слід зазначити, що Міжнародний кримінальний суд не підмінює кримінальні суди держав, його юрисдикція є лише доповненням до національної юрисдикції і виступає самостійно лише в тому випадку, коли національні системи правосуддя не працюють. Наприклад, коли національні правоохоронні структури не можуть або не хочуть боротися з підсудними ним злочинами проти миру і безпеки людства, якщо держава не зацікавлена в переслідуванні власних громадян або правова система держави знищена в результаті внутрішнього конфлікту так, що в ній нема необхідного суду [4, с. 193].

Таким чином, проблема торгівлі людьми є актуальною для всіх країн міжнародної спільноти. Для вирішення даної проблеми міжнародні організації напрацювали цілу низку міжнародних актів, які направлені не лише на викорінення такого виду злочину, а й на допомогу особам, які вже постраждали від даної проблеми. Звісно, одних міжнародних актів недостатньо для боротьби зі злочинами такого масштабу, необхідна постійна співпраця міжнародних і національних органів правопорядку, розроблена єдина та ефективна методика розслідування вказаних злочинів, а також бажання останніх координувати свої дії відповідно до закону і назавжди поставити крапку у боротьбі за свободу людини на власне життя.

Список використаної літератури

1. Протокол про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми, і покарання за неї, що доповнює Конвенцію Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності [Електронний ресурс]: Протокол про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми, і покарання за неї від 15.11.2000. – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf. – Назва з екрана.
2. Загальна декларація прав людини від 10.12.1948 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1. – Назва з екрана.
3. Лукашук І. І. Злочини за загальним міжнародним правом [Текст] / І. І. Лукашук // Юридичний журнал. – 2015. – № 3. – С. 15-22.
4. Международное право: Учебник [Текст] / под ред. М. Ю. Черкеса. – К.: Правовое единство, 2009. – 390 с.